SHAN HUMAN RIGHTS FOUNDATION
shanhumanrights.org shanhumanrightsfoundation@gmail.com

UPDATE

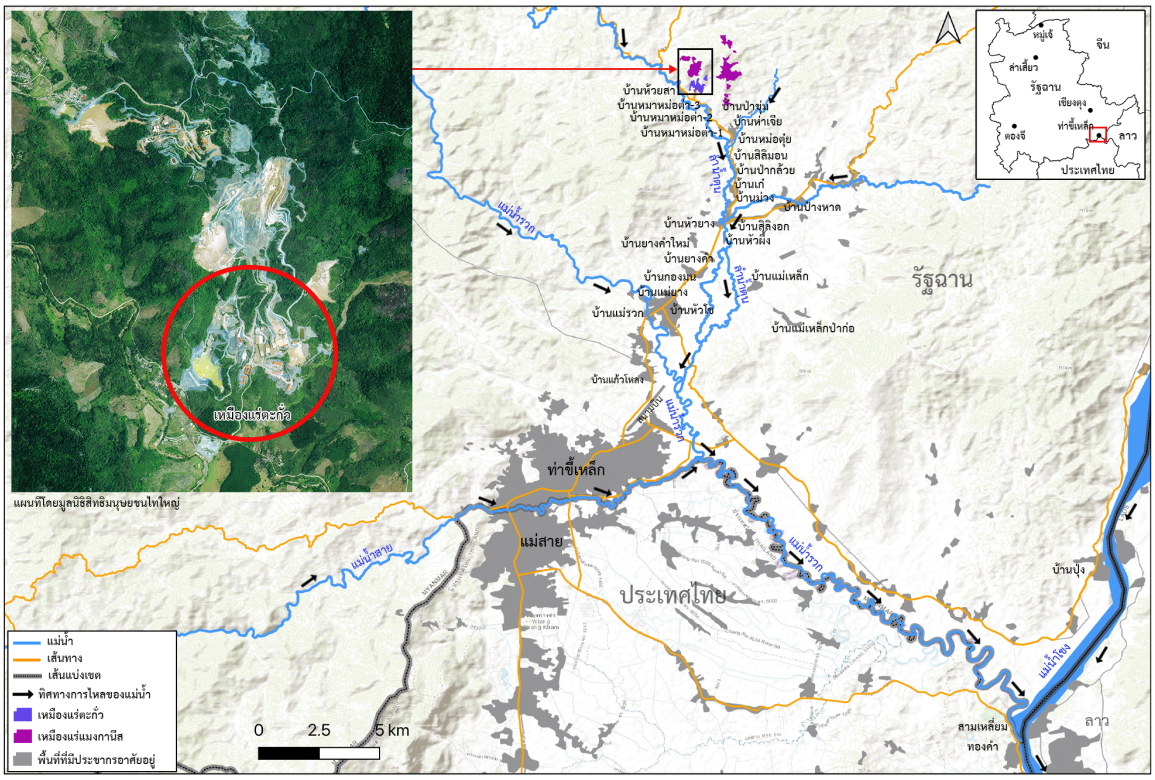
เหมืองตะกั่วขนาดใหญ่ของทุนจีน ทางตอนเหนือท่าขี้เหล็ก ปล่อยสารพิษที่อันตรายร้ายแรงลงสู่ลำน้ำสาขาของแม่น้ำรวก

วันที่ 21 ตุลาคม 2569

เหมืองแร่ตะกั่วขนาดใหญ่ของนายทุนจีนในเมืองโก ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองท่าขี้เหล็กไปทางทิศเหนือ 15 กิโลเมตร ได้ปล่อยสารพิษลงสู่ลำน้ำตุน หนึ่งในแม่น้ำสาขาของแม่น้ำรวก ส่งผลกระทบร้ายแรงต่อชุมชนชาวอาข่า ลาหู่ และไทใหญ่ในพื้นที่ โดยแม่น้ำรวกไหลเลียบแนวชายแดนทางตอนเหนือของประเทศไทย ก่อนจะไหลไปบรรจบกับแม่น้ำโขงที่บริเวณสามเหลี่ยมทองคำ

การทำเหมืองตะกั่วในพื้นที่ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของกองทัพพม่านี้ เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี 2564 โดยตั้งอยู่ติดกับเหมืองแมงกานีสเดิมที่เปิดดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2550 มูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทใหญ่ (SHRF) เคยรายงานเรื่องนี้ไว้ก่อนในรายงาน “ปกป้องสบรวกและสามเหลี่ยมทองคำ” เมื่อเดือนสิงหาคม 2564 ซึ่งสารพิษจากเหมืองแร่แมงกานีสกำลังก่อให้เกิดมลพิษในแม่น้ำรวก โดยในแต่ละปีมีการขนส่งแร่แมงกานีสปริมาณมหาศาลด้วยรถบรรทุก ข้ามพรมแดนมายังอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ก่อนจะถูกส่งต่อไปยังท่าเรือแหลมฉบังในประเทศไทย (มากกว่า 135,000 ตันในปี 2562) จากนั้นจะถูกจัดส่งต่อไปยังประเทศจีน

เหมืองแร่ตะกั่วจีนริมแม่น้ำสาขาแม่น้ำรวกที่เมืองท่าขี้เหล็ก

จากข้อมูลของด่านศุลกากรแม่สาย พบว่ามีการนำเข้าแร่ตะกั่ว (จากเมืองโก) เข้าสู่ประเทศไทย ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2566 ข้อมูลการส่งออกของไทยแสดงให้เห็นว่า เริ่มมีการส่งออกแร่ตะกั่วจากไทยไปยังจีน ลาว และกัมพูชา ตั้งแต่ปี 2566 โดยปริมาณการส่งออกซึ่งส่วนใหญ่ส่งไปยังประเทศเหล่านี้ เพิ่มขึ้นถึงห้าเท่าในปี 2568 ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าไทยเป็นทางผ่านในการจัดส่งแร่ตะกั่วส่วนใหญ่จากเมืองโก รัฐฉาน แต่แร่ตะกั่วบางส่วนอาจถูกใช้ประโยชน์ภายในประเทศไทยด้วยเช่นกัน (เนื่องจากต้องใช้ตะกั่วในการผลิตแบตเตอรี่แบบตะกั่วกรด ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญของอุตสาหกรรมยานยนต์)

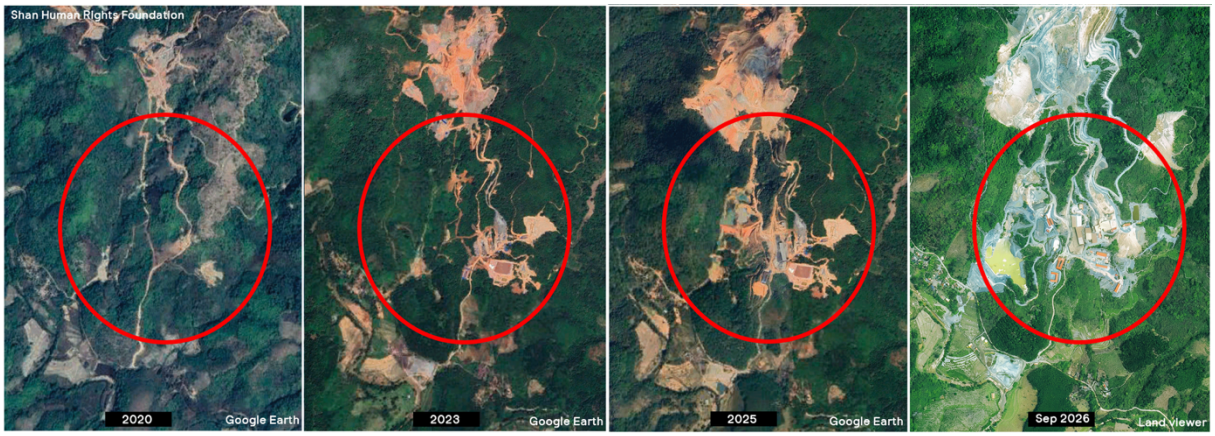
เหมืองแร่ตะกั่วในเมืองโกเกิดจากการดำเนินงานของบริษัทหลักสองแห่งที่ได้รับสัมปทานจากกรุงเนปิดอว์ ได้แก่ บริษัท ไซวันนา (Sai Wanna Company) และบริษัท แสงหน่อไมน์นิ่ง (Sein Naw Mining Company) แต่ต่อมามีการหยุดการขุดแร่ตะกั่วในเหมืองเดิมของบริษัท ไซวันนา (ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือติดกับเหมืองของบริษัท แสงหน่อ) และยังคงขุดเฉพาะแร่แมงกานีสเท่านั้น ดังนั้นแร่ตะกั่วจึงถูกขุดโดยบริษัท แสงหน่อ ไมน์นิ่ง แต่เพียงฝ่ายเดียว และส่งออกไปยังประเทศไทยโดยรถบรรทุกผ่านทางสะพานมิตรภาพแม่น้ำสายแห่งที่ 2

อาคารในเหมืองตะกั่วของบริษัท แสงหน่อ ไมน์นิ่ง (Sein Naw Mining Company)

บริษัท แสงหน่อไมน์นิ่ง มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่เมืองท่าขี้เหล็ก และจดทะเบียนเป็นบริษัทในประเทศกับกรมส่งเสริมการลงทุนและบริหารบริษัท (Directorate of Investment and Company Administration) ของทางการพม่าตั้งแต่ปี 2554 โดยมีกรรมการผู้จัดการคนแรกคือ ไอค์ คยิน (Eike Kyin) เจ้าหน้าที่ของกองทัพว้า (UWSA) ส่วนกรรมการผู้จัดการคนปัจจุบันคือ นางแสงหน่อ (Nan Shan Naw) อดีตภรรยาชาวไทใหญ่ของ ไอค์ คยิน อย่างไรก็ตาม ทีมบริหารและเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคที่หน้าเหมืองล้วนแต่เป็นชาวจีน และมีรายงานระบุว่าเจ้าของที่แท้จริงนั้นมาจากประเทศจีน

ภาพถ่ายไทม์แลป (timelapse) แสดงให้เห็นการขยายตัวของเหมืองแร่ของบริษัท แสงหน่อไมน์นิ่ง ในช่วงหกปีที่ผ่านมา ภาพเหล่านี้เผยให้เห็นว่าพื้นที่เหมืองแร่ของบริษัท แสงหน่อ เคยเป็นที่ตั้งของโรงงานสกัดทองคำ แต่โรงงานดังกล่าวได้ถูกปล่อยทิ้งร้างไปในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

เหมืองของบริษัท แสงหน่อแห่งใหม่กำลังมีการขุดแร่ตะกั่วผ่านอุโมงค์ใต้ดิน ซึ่งตามรายงานมีความยาวประมาณ 3-4 ไมล์ บนพื้นดินยังมีการติดตั้งเครื่องจักรกลเพื่อบดแร่ตะกั่วและโรงงานสกัดแร่ด้วยสารเคมี รวมทั้งมีเครื่องปั่นไฟเพื่อจ่ายไฟให้กับเครื่องจักรกลเหล่านี้

เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2569 นาย อู ไซ ขัตติยา (U Sai Khattiya) ประธานคณะกรรมาธิการกิจการป่าไม้ แร่ ทรัพยากรธรรมชาติ การอนุรักษ์และคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และไฟฟ้า ของสภารัฐฉาน (Shan State Parliament's Forestry, Minerals, Natural Resources, Environmental Conservation and Protection and Electricity Affairs Committee) ได้ลงพื้นที่ไปยังพื้นที่สัมปทานเหมืองตะกั่ว ในเฟซบุ๊ค มีเพียงการลงภาพถ่ายจากเหมือง รวมถึงภาพของเครื่องจักรกลต่าง ๆ แต่ไม่ปรากฏภาพอุโมงค์แต่อย่างใด

คณะกรรมาธิการรัฐสภาจากรัฐฉานได้ไปเยือนเหมืองตะกั่วของบริษัท แสงหน่อ เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2569

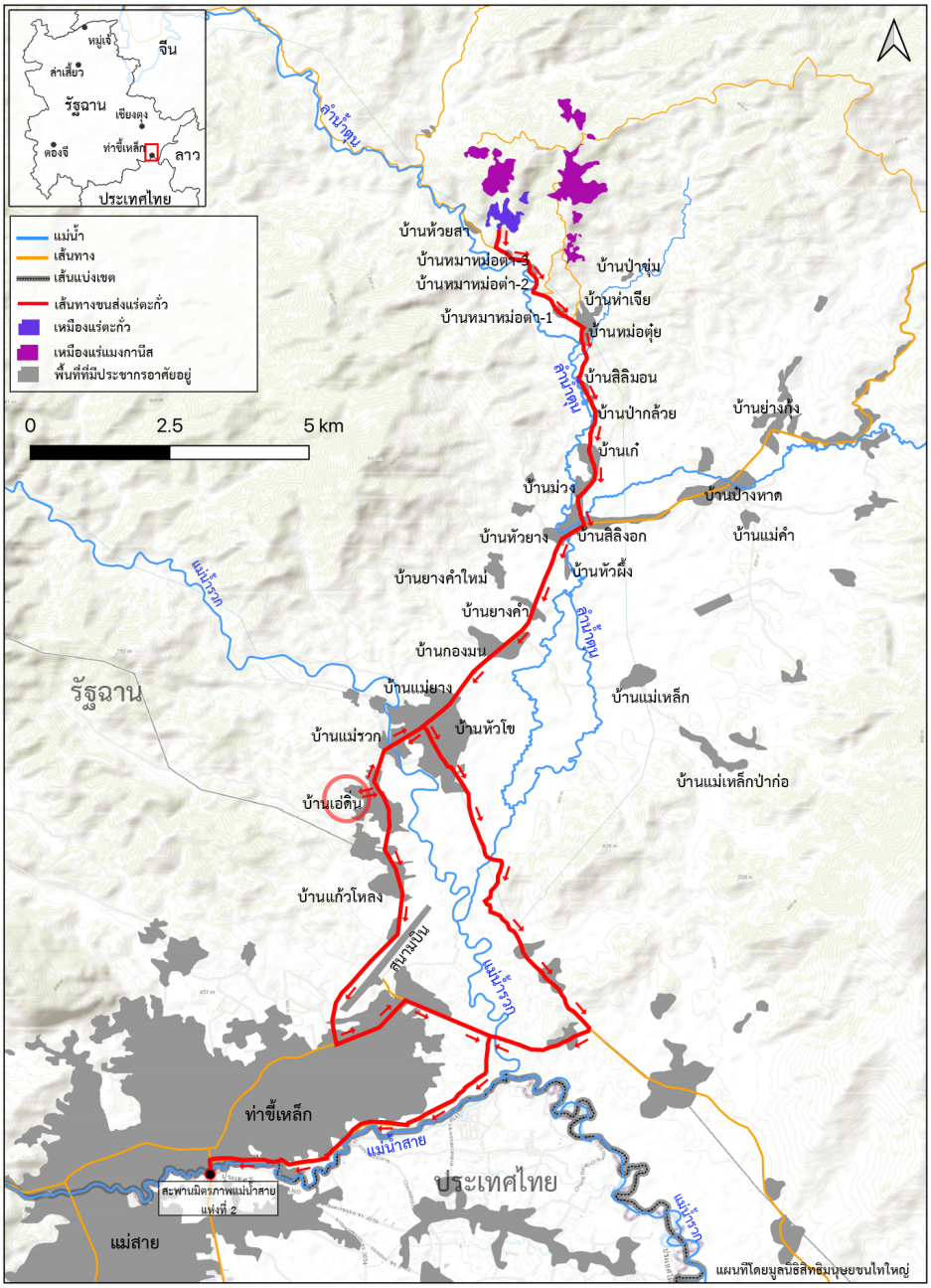
ปัจจุบันมีคนงานเหมืองอยู่ประมาณ 100 คน ฝ่ายบริหารและฝ่ายเทคนิคจะเป็นเจ้าหน้าที่คนจีน ส่วนคนงานเหมืองจะมาจากพม่า คนงานเหมืองในพื้นที่ได้รับค่าตอบแทนเดือนละประมาณ 10,000 บาท โดยจะทำงานเป็นกะๆละแปดชั่วโมงติดต่อกันทั้งกลางวันและกลางคืน

เหมืองแห่งนี้ได้รับการคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ของกองทัพว้า (UWSA) และมีการห้ามอย่างเข้มงวดไม่ให้บุคคลภายนอกเข้าไปภายในเหมือง

ในเดือนกรกฎาคม 2569 ชาวบ้านแจ้งว่า ได้เกิดเหตุอุโมงค์ถล่มทำให้คนงานเหมืองเสียชีวิตไปประมาณ 20 คน แต่มีการพยายามปกปิดข่าว

ในเหมืองมีการบรรจุแร่ตะกั่วลงในกระสอบ และใช้รถบรรทุกหกล้อเพื่อขนส่งไปที่หมู่บ้านเอดิน ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากเมืองท่าขี้เหล็กทางตอนเหนือประมาณสี่กิโลเมตร จากนั้นจะขนขึ้นรถบรรทุก 24 ล้อ เพื่อขนส่งแร่ดังกล่าวข้ามสะพานมิตรภาพแม่น้ำสายแห่งที่ 2 เข้าสู่ประเทศไทย ในพื้นที่ต่างทราบว่าแหล่งเก็บกักแร่ที่เอดิน อยู่ภายใต้การครอบครองของกองทัพว้า

เส้นทางขนส่งแร่ตะกั่วจากเหมืองแสงหน่อไปยังชายแดนไทย

ผลกระทบอันร้ายแรงจากเหมืองตะกั่วที่มีต่อชาวบ้านในพื้นที่เพิ่มทวีคูณมากขึ้นจากเหมืองแมงกานีสเดิม

ตลอด 20 ปีที่ผ่านมา ชาวบ้านตามแนวเทือกเขาเมืองโกต่างก็ได้รับผลกระทบจากการทำเหมืองแมงกานีส การทำเหมืองมีการตัดไม้ทำลายป่า และทำให้การสูญเสียที่ดินทำกินบริเวณเทือกเขา กากตะกอนที่ไหลออกมาจากเหมืองแร่ได้ไหลท่วมพื้นที่เกษตรในที่ราบ ทำให้พื้นที่เหล่านั้นไม่สามารถทำกินได้อีกต่อไป รถบรรทุกของเหมืองแร่ทำลายถนนและทำให้เกิดอุบัติเหตุ ผลกระทบที่เห็นได้ชัดจากการปนเปื้อนในลำน้ำตุนนั้นรวมถึงการทำให้ปลาและสัตว์น้ำอื่น ๆ ตาย และทำให้ชาวบ้านติดเชื้อบริเวณผิวหนัง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่ชาวบ้านได้รับโลหะหนักเข้าไปผ่านพืชผลที่ปนเปื้อน จากการใช้น้ำในลำน้ำตุนเพื่อทำเกษตร แต่ถึงตอนนี้ยังไม่มีการตรวจวัดปริมาณสารโลหะหนักแต่อย่างใด

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่เริ่มมีการทำเหมืองตะกั่วในพื้นที่ ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ท้ายน้ำของลำน้ำตุนที่ไหลลงมาจากเหมืองแร่นั้น ได้รับผลกระทบรุนแรงมากยิ่งขึ้น เป็นผลมาจากได้รับสารตะกั่วจากการหายใจหรือการสัมผัสทางผิวหนัง หรือสารเคมีอื่น ๆ ที่ถูกปล่อยทิ้งออกมาหลังกระบวนการแต่งแร่ ส่งผลให้เกิดอัตราการแท้งบุตรและความพิการแต่กำเนิดเพิ่มมากขึ้น (ขอสงวนรายละเอียดไว้ด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัย) นอกจากนี้ วัว ควาย และหมู จำนวนหลายสิบตัวล้มตายลงอย่างกะทันหันหลังจากบริโภคน้ำจากลำน้ำตุน (เฉพาะในเดือนกรกฎาคม 2569 เพียงเดือนเดียว เจ้าของรายหนึ่งมีควายที่เลี้ยงไว้ตายแล้วถึง 20 ตัว)

ลำน้ำตุนด้านล่างของเหมืองตะกั่วของบริษัท แสงหน่อ (ภาพถ่ายเมื่อเดือนสิงหาคม 2569)

การได้รับสารตะกั่วเข้าไปในร่างกายทำให้เกิดอันตรายอย่างมาก โดยสามารถทำให้หญิงตั้งครรภ์แท้งบุตร หรือทารกในครรภ์ได้รับอันตราย และอาจส่งผลเสียหายต่อพัฒนาการทางสมองของเด็กอย่างถาวร นอกจากนี้ สารดังกล่าวยังสร้างความเสียหายต่อไต ระบบหัวใจและหลอดเลือด ระบบประสาท และอวัยวะสืบพันธุ์ ทั้งในผู้ใหญ่และเด็กอีกด้วย

สารเคมีที่ใช้ในการสกัดแร่ตะกั่วบริเวณแหล่งทำเหมือง ส่วนใหญ่มักเป็นสารกลุ่มแซนเทต(xanthates) ซึ่งมีความเป็นพิษสูงมาก กระบวนการสกัดแร่เหล่านี้มักทำให้เกิดก๊าซหลายชนิด โดยเฉพาะคาร์บอนไดซัลไฟด์ (carbon disulfide) ซึ่งเป็นไอระเหยที่เป็นพิษและก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงต่อระบบประสาท ระบบหัวใจและหลอดเลือด รวมถึงระบบสืบพันธุ์ได้

ชาวบ้านซึ่งอยู่บริเวณใกล้เคียงกับเหมืองแร่ ได้รับความเสี่ยงมากสุดจากการหายใจเอาแร่ตะกั่วหรือไอระเหยของสารเคมีในอากาศเข้าไป ส่วนชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในบริเวณห่างออกไป พวกเขามักได้กลิ่นเหม็นของกำมะถันออกมาจากเหมืองแร่ ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างกระบวนการสกัดแร่ด้วยสารเคมี ทำให้มีความเสี่ยงที่ไอระเหยพิษจากกระบวนการนี้จะเข้าสู่ปอด

นอกจากชาวบ้านจะสูดดมฝุ่นตะกั่วที่ถูกพัดมาจากกองแร่ในเหมืองแร่แล้ว ยังได้รับสารตกค้างที่เป็นแห้งที่ปลิวลงในน้ำเสียที่ถูกปล่อยทิ้งออกมาจากเหมืองแร่ไปท้ายน้ำ

บ่อกักเก็บกากแร่ในเหมืองแสงหน่อพังทลายลงมาหลายครั้งในช่วงฤดูฝน ส่งผลให้กากแร่ที่เป็นโคลนไหลผ่านท้ายหมู่บ้านห้วยสาของชาวอาข่า ลงสู่ลำน้ำตุน เมื่อโคลนเหล่านี้แห้งตัวลง ก็จะเพิ่มความเสี่ยงทำให้ชาวบ้านต้องสูดดมสารตะกั่วเข้าไปมากขึ้น

แม้บางช่วงที่บ่อกักเก็บไม่มีการพังทลาย แต่มักมีกากแร่ที่ล้นออกมา ส่งผลให้เกิดการปนเปื้อนในลำน้ำตุน ทำให้ระดับสารพิษเพิ่มขึ้นสูง และเป็นเหตุให้สัตว์ที่บริโภคน้ำจากลำน้ำสายนั้นต้องตายไป

โคลนที่ไหลออกมาจากการพังทลายของบ่อกักเก็บกากแร่ที่บ้านห้วยสา ในเดือนพฤษภาคม 2568

ภายหลังที่มีพังทลายของบ่อกักเก็บกากแร่เข้าไปยังหมู่บ้านเมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา บริษัทได้สร้างกำแพงคอนกรีตใหม่ใกล้กับหมู่บ้านห้วยสา เพื่อเสริมแรงให้กับบ่อกักเก็บกากแร่หลักของเหมืองตะกั่ว

บริษัทสร้างกำแพงเสริมข้างหมู่บ้านบ้านห้วยสา (ภาพถ่ายเมื่อ สิงหาคม 2569); บนป้ายเขียนว่า: "พื้นที่ทำเหมืองที่ได้รับอนุญาตโดยเป็นการร่วมทุนระหว่าง บริษัท แสงหน่อไมน์นิ่ง จำกัด กับกรมการเหมืองแร่แห่งรัฐฉาน ไม่อนุญาตให้ผู้ใดเข้าพื้นที่โดยไม่ได้รับอนุญาต และห้ามมิให้บุคคลใดเข้าพื้นที่เพื่อการทำงานโดยเด็ดขาด ผู้ฝ่าฝืนจะถูกดำเนินคดีตาม

อย่างไรก็ตาม บริเวณฐานของแนวป้องกันดังกล่าวมีประตูระบายน้ำติดตั้งอยู่ ซึ่งชาวบ้านพบว่า มักมีการเปิดบานประตูเพื่อระบายน้ำเสียที่มีกลิ่นเหม็นออกจากบ่อน้ำนั้นอยู่เป็นประจำ โดยน้ำเสียจะไหลเข้าสู่รางระบายน้ำคอนกรีต (ซึ่งมีการสร้างรั้วสังกะสีบังเอาไว้ ทำให้มองไม่เห็นโดยง่ายจากถนน) จากนั้นจึงไหลผ่านท่อคอนกรีตใต้ดินลงสู่ลำห้วยน้ำตุนที่อยู่ถัดลงไปจากหมู่บ้านห้วยสา

ชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบมีการร้องเรียนเรื่องการปล่อยของเสียจากเหมืองแร่ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2569 นาย อู วิลสัน โม (U Wilson Moe) รัฐมนตรีกิจการกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ประจำรัฐฉาน (Shan State Minister for Lahu Ethnic Affairs) และ นาย อู จอ เนียน ออง (U Kyaw Nyein Aung) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตท่าขี้เหล็ก ของพรรคสหสามัคคีและการพัฒนา (Union Solidarity and Development Party – USDP MP for Tachileik) พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นอีกหลายคนไปลงพื้นที่เหมืองแร่แสงหน่อ “เพื่อตรวจสอบว่ามีการใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อป้องกันไม่ให้น้ำเสียจากโรงงาน ไหลเข้าสู่พื้นที่เกษตรกรรมของชาวบ้านหรือไม่” แม้ว่าภาพถ่ายจากการลงพื้นที่ดังกล่าว จะเผยให้เห็นกลุ่มบุคคลที่กำลังเดินอยู่ตามแนวคันกั้นบ่อกักเก็บกากแร่และร่องระบายน้ำด้านล่าง (โดยปรากฏหลักฐานชัดเจนว่ามีการปล่อยน้ำออกจากบ่อดังกล่าว) แต่ไม่มีการเปิดเผยผลการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ในประเด็นเรื่องน้ำเสียต่อสาธารณะแต่อย่างใด

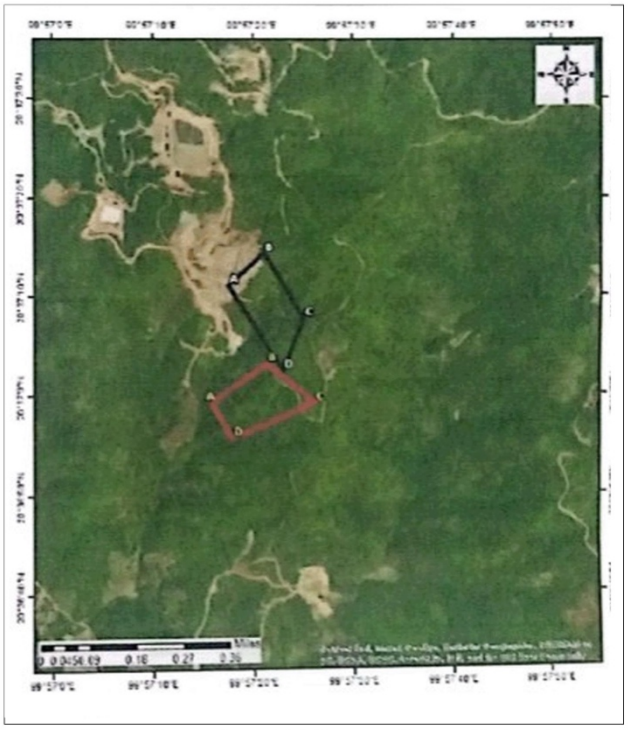
การลงพื้นที่ตรวจบ่อกักเก็บกากแร่ที่เหมืองแร่แสงหน่อ เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2569

บริษัท แสงหน่อ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเหมืองแร่และกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมของพม่า

การดำเนินงานของบริษัท แสงหน่อ ละเมิดกฎหมายการทำเหมือง และกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศอย่างชัดเจน ดังที่ปรากฏในใบรับรองการปฏิบัติตามเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Compliance Certificate หรือ ECC) ของบริษัท ซึ่งออกให้โดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Ministry of Natural Resources and Environmental Conservation MONREC) ของทางการประเทศพม่า เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2568

การทำเหมืองนอกเขตพื้นที่สัมปทาน

ใบรับรองการปฏิบัติตามเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อม (ECC) ระบุว่า บริษัท แสงหน่อ ได้รับประทานบัตรจากกระทรวงสิ่งแวดล้อมเพื่อสกัดแร่ตะกั่วในสองแปลง รวมทั้งแปลงขนาด 23.25 ไร่ และ 23 ไร่ อย่างไรก็ดี พื้นที่ทำเหมืองที่แท้จริงกลับขยายไปไกลกว่าพื้นที่ตามแปลงเหล่านี้มาก

พื้นที่สัมปทานเหมืองของบริษัทแสงหน่อในใบรับรองการปฏิบัติตามเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อม

พื้นที่สัมปทานเหมืองแสงหน่อในใบรับรองการปฏิบัติตามเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อม
และพื้นที่เหมืองแสงหน่อที่ทำอยู่ตามจริง

การขุดเจาะอุโมงค์โดยไม่ได้รับอนุญาต

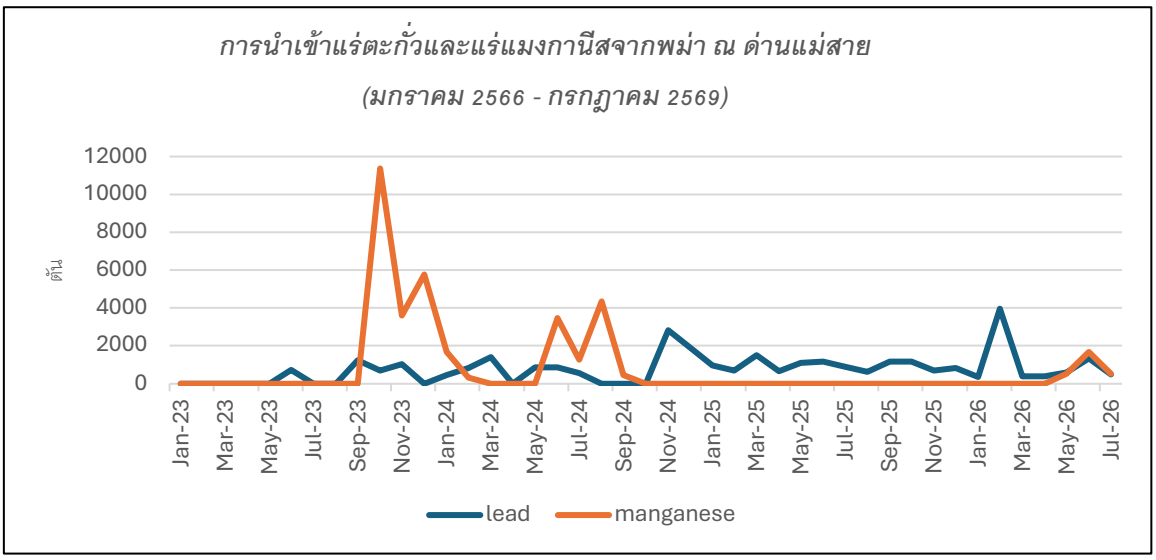
ใบรับรองการปฏิบัติตามเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมอนุญาตให้มีการทำเหมืองแบบเปิดเท่านั้น อย่างไรก็ตาม บริษัท แสงหน่อกลับขุดเจาะอุโมงค์ใต้ดินอย่างกว้างขวางในพื้นที่ (โดยมีการขยายพื้นที่การทำเหมืองนอกเหนือจากที่ได้ประทานบัตรจากเนปิดอว์)

การล้มเหลวในการตรวจสอบผลกระทบมลพิษต่อน้ำ อากาศ และเสียงของเหมืองแร่

ตามข้อมูลในใบรับรองการปฏิบัติตามเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อม บริษัท แสงหน่อจะต้องติดตามข้อมูลผลกระทบด้านน้ำ อากาศ และเสียงของเหมืองแร่โดยใช้หลักวิทยาศาสตร์ และต้องมีการรายงานผลการตรวจสอบทุกหกเดือนให้กระทรวงสิ่งแวดล้อมได้ทราบอย่างเคร่งครัด และภายใน 10 วันหลังมีการรายงานข้อมูลให้กระทรวงสิ่งแวดล้อมแล้ว ต้องมีการเปิดเผยรายงานผลการติดตามข้อมูลเหล่านี้ต่อสาธารณะ มีการระบุอย่างชัดเจนว่า บริษัท แสงหน่อ ต้องตรวจสอบคุณภาพน้ำบริเวณรอบเหมือง โดยครอบคลุมถึง “ค่า pH เหล็ก (Fe) สารแขวนลอย ตะกั่ว สารหนู ทองแดง ปรอท และค่าพารามิเตอร์อื่น ๆ”

อย่างไรก็ตาม ชาวบ้านไม่อาจทราบว่ามีการตรวจสอบเช่นนี้โดยบริษัทหรือไม่ รวมทั้งไม่ทราบว่าจะมีการเปิดเผยผลการตรวจสอบต่อสาธารณะหรือไม่

ศุลกากรไทยแสดงข้อมูลการนำเข้าแร่ตะกั่วที่มากขึ้นกว่าแร่แมงกานีสจากพม่าที่ด่านแม่สายในช่วงสองปีที่ผ่านมา

ข้อมูลจากด่านศุลกากรแม่สาย ชี้ว่าเริ่มมีการนำเข้าแร่ตะกั่ว (จากเหมืองแร่ที่เมืองโก) เข้าสู่ประเทศไทยตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2566 และมีการนำเข้าอย่างต่อเนื่องเกือบทุกเดือนตั้งแต่นั้นมา จนถึงจุดสูงสุดที่เกือบ 4,000 ตันในเดือนกุมภาพันธ์ 2569

ตอนที่เริ่มมีการนำเข้าแร่ตะกั่วในเดือนมิถุนายน 2566 ก็เริ่มมีการหยุดนำเข้าแร่แมงกานีสจากเมืองโกผ่านด่านแม่สายตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2565 จากนั้นก็เริ่มมีการนำเข้าแร่แมงกานีสอีกครั้งระหว่างเดือนตุลาคม 2566 ถึงกันยายน 2567 แต่ก็หยุดนำเข้าอีกครั้งระหว่างเดือนตุลาคม 2567 และพฤษภาคม 2569 ก่อนจะเริ่มมีการนำเข้าอีกครั้ง ในปัจจุบัน บริษัทที่สกัดแร่แมงกานีสที่สำคัญสองแห่งในเมืองโก ได้แก่ บริษัท ไซ ลอง เฮน ไมน์นิ่ง หรือ บริษัท จาย หลาว เฮิน ไมน์นิ่ง (Sai Laung Hein Mining) หรือ และบริษัท หน่วย อู ยา นาน (Nwe Oo Ya Nan Company)

ติดต่อสอบถาม :

Signal

Sai Hor Hseng

Shan & English

Ying Leng Harn

Burmese

Hark Jet

Shan, English & Thai